

Arrest

nr. 91 056 van 6 november 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN NOOTEN en advocaat S. LAUWERS, die verschijnen voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 25 november 2011 het Rijk binnen en diende op 28 november 2011 een asielaanvraag in. Op 31 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Pakistaan afkomstig uit Islampur te Sargodha in Pakistan. U komt uit een soennitische familie. In 2004 bekeerde uw zus (O.V. 4.971.709) zich tot het ahmadi geloof.

Hierdoor kreeg ze problemen met de familie en ze vluchtte naar België. In de loop der jaren geraakte u ook geïnteresseerd in het ahmadi geloof. Via een vriend, M. T., geraakte u betrokken bij de ahmadi gemeenschap in Pakistan. U was van plan zich te bekeren tot het ahmadi geloof in juli of augustus 2011. Toen uw familie het nieuws vernam werd u geslagen en bedreigd. U werd ook geslagen en bedreigd door de plaatselijke maulvies. In september 2011 besloot u om Islampur te verlaten. U trok naar Faisalabad. U werkte in Faisalabad een tijdje maar u moest omwille van bedreigingen ook daar vertrekken. Op 25 november 2011 verliet u Pakistan. U reisde met een vals paspoort via Abu Dhabi naar België. Uw vlucht landde op 25 november 2011 in België en op 28 november 2011 vroeg u asiel aan. In België liet u zich bekeren tot het ahmadi geloof.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

U slaagt er niet in het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) ervan te overtuigen dat u zich wou bekeren tot het ahmadi geloof in Pakistan en dat u ten gevolge van uw interesse in het ahmadi geloof problemen kreeg met uw familie en plaatselijke religieuze leiders. Als een soenniet die zich in Pakistan, een land waar het ahmadi geloof bij wet verboden wordt (blauwe map, punt 1), wil bekeren tot het ahmadi geloof kan men verwachten dat er een sterke religieuze en spirituele overtuiging schuil gaat achter de idee tot bekering. Dit is bij u absoluut het geval niet. Tijdens het gehoor wordt meermaals gepolst achter de redenen van uw overtuiging, maar u slaagt er op geen enkel moment in doorleefde en geïnspireerde antwoorden te geven met betrekking tot uw geloofsbeleving. Eerst wordt gepeild naar hoe uw interesse voor het ahmadi geloof ontstaan is (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4). U verklaart dat u via uw vriend M. T. en uw zus in contact kwam met het ahmadi geloof en dat u het ahmadi geloof goed vond omdat ahmadi's geloven dat de profeet al gekomen is. U blijft hierover vaag en u slaagt er niet in doorleefd te vertellen. Ook wanneer gevraagd wordt wanneer en in welke context u zich begon te interesseren blijft u vaag. Wanneer u gevraagd wordt hoe men u overtuigd heeft om u te bekeren tot het ahmadi geloof, antwoordt u enkel dat men u verteld heeft dat de profeet al gekomen is (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Gezien dit een vaag antwoord is wordt de vraag herhaald. Hierop antwoordt u dat u nooit geïnteresseerd was in religie, maar dat uw interesse opgewekt werd omdat de ahmadi gemeenschap niet slecht is voor anderen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Opnieuw slaagt u er niet in om op een doorleefde of anekdotische manier te vertellen over uw geloof. Wanneer iets later gevraagd wordt wat u dan zo goed vindt aan het ahmadi geloof dat u zich kosten wat kost wou bekeren, herhaalt u opnieuw dat de profeet al gekomen is volgens het ahmadi geloof (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-5). U legt geen gevoel in uw antwoorden. Doorheen het gehoor blijft u steeds herhalen dat in het ahmadi geloof de profeet al gekomen is, maar het herhalen van het inhoudelijke verschil tussen soennisme en het ahmadi geloof zegt niets over uw persoonlijke beleving en redenen. Wanneer u gevraagd wordt wat ahmadi zijn betekent in uw leven, antwoordt u dat soennieten veel ruzie maken (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Ook dit is een weinig doorleefd antwoord. Meteen daarna wordt opnieuw gevraagd waar uw drang vandaan komt om u te bekeren en wat uw geloof zo sterk maakt. Opnieuw geraakt u niet veel verder dan te herhalen dat in het ahmadi geloof de profeet al gekomen is (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Op het einde van het gehoor wordt een laatste poging gedaan. U wordt ermee geconfronteerd dat u al in 2004 via uw zus in contact kwam in het ahmadi geloof en dat er bijgevolg toch een bepaald moment moet geweest zijn in uw leven waarin u uw nieuw geloof gevonden hebt. Wanneer u gevraagd wordt hier wat meer over te vertellen, verklaart u dat u hierover niets te vertellen hebt (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Afsluitend, wanneer u gevraagd wordt wat het ahmadi geloof met u doet vanbinnen en wat het ahmadi geloof voor u betekent, herhaalt u nog een laatste keer dat in het ahmadi geloof de profeet al gekomen is (zie gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Dit gebrek aan overtuiging en doorleefde beleving ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw kennis over het ahmadi geloof is beperkt. Tijdens het gehoor laat u duidelijk blijken dat u het essentiële verschil kent tussen het ahmadi geloof en het soennitische geloof: het feit dat het ahmadi geloof verklaart dat de profeet al gekomen is. Maar wanneer diepere kennisvragen gesteld worden over het ahmadi geloof weet u vaak het antwoord niet. U slaagt er niet in om enkele punten of richtlijnen op te sommen uit het charter van het ahmadi geloof, terwijl dit charter één van de bouwstenen van het ahmadi geloof is en u meteen daarvoor liet uitschijnen dat u dit charter kent (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-6). U weet niet hoeveel volgelingen Hazrat Mirza Ghulam Ahmad had, u weet niets over zijn persoonlijk leven en u weet niet welke specifieke visie het ahmadi geloof heeft op het leven van Jezus

Christus (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is merkwaardig dat een Pakistaan die zich wilt bekeren tot het ahmadi geloof zo weinig kennis heeft over het ahmadi geloof. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

U verklaart dat uw interesse voor het ahmadi geloof groeide door deel te nemen aan activiteiten van de ahmadi gemeenschap in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), maar u slaagt er niet in om uitgebreid te vertellen over deze activiteiten. Wanneer u de open vraag gesteld wordt om wat meer te vertellen over uw activiteiten in de ahmadi gemeenschap in Pakistan, verklaart u dat u niet veel deelnam aan de activiteiten en dat u naar hun programma's ging en naar hun toespraken luisterde (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Omdat dit een nogal vaag antwoord is, wordt u gevraagd om wat concreter te vertellen over die activiteiten. U slaagt er niet in om een concreet anekdotisch antwoord te geven. Wanneer de vraag nogmaals herhaald wordt vraagt u om verduidelijking en uiteindelijk antwoordt u negatief wanneer u gevraagd wordt of u geen enkel verhaal of anekdote kan vertellen over uw activiteiten in de ahmadi gemeenschap in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U slaagt er ook niet in om te vertellen over uw deelname aan de ahmadi gemeenschap in België, ondanks dat u zich volgens uw verklaring na uw aankomst in België bekeerde tot het ahmadi geloof (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U verklaart dat u niets gedaan hebt in de ahmadi gemeenschap in België en dat u niets te vertellen hebt over uw leven binnen de ahmadi gemeenschap in België (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U laat uitschijnen dat u helemaal niet actief bent binnen de ahmadi gemeenschap in België en dat u nog niet deelnam aan feesten binnen die gemeenschap (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit is merkwaardig voor iemand die zijn land van herkomst diende te verlaten omdat hij niet vrij kon zijn in zijn geloofsbeleving. Van een dergelijk iemand kan verwacht worden dat hij, nudaat hij zijn religie eindelijk vrij kan beleven, wat meer kan vertellen over zijn geloofsbeleving in België. Dit is niet het geval. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien legt u geen enkel document neer dat aantoont dat u zich ondertussen bekeerd hebt tot het ahmadi geloof of dat u banden hebt met de ahmadi gemeenschap in België.

Ten laatste, is het weinig geloofwaardig dat u klacht ging indienen bij de politie nadat u geslagen werd door uw familie en de maulvies (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), gezien het ahmadi geloof bij wet verboden is in Pakistan. Het is niet geloofwaardig dat een potentiële bekeerling zijn beklag zou doen met betrekking tot deze materie bij de Pakistaanse autoriteiten. Een meer voor de hand liggende oplossing voor uw problemen, verhuizen naar Rabwah, de hoofdstad voor ahmadi's, hebt u niet overwogen. U verklaart dat u daar niet veel mensen kende (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit argument houdt weinig steek gezien u wel de moeite deed om naar België te komen, waar u ook niet veel mensen kent. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd en dat dit conflict een terugkeer naar Pakistan voor u niet in weg zou staan.

U hebt het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Pakistan. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Pakistan het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Ten slotte merkt het CGVS nog op dat ten aanzien van uw zus door het CGVS een negatieve beslissing werd genomen in het kader van haar asielaanvraag, in oktober 2004.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in het verzoekschrift Lauwers “*de schorsing en vernietiging*” van de bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. De door verzoeker gevraagde schorsing in het verzoekschrift Lauwers kan slechts aangevoerd worden wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak doet overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Daar onderhavige procedure zich duidelijk situeert onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet, wordt het verzoek tot schorsing van de bestreden beslissing dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift Lauwers in een eerste middel op de schending van artikelen 48/3 en 52 van de vreemdelingenwet en van het artikel 1, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift Lauwers in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de schending van artikel 10, 1, d) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad d.d. 29.04.2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft.

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.4. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.5. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift Van Nooten op een schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM, artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, artikel 1,a(2) van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de aard van de bestreden beslissing moet de schending van artikel 3 van het EVRM bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker voert aan dat hij bij zijn gehoor werd bijgestaan door een tolk dewelke weliswaar de taal Punjabi machtig is doch dewelke zelf geen Ahmadi moslim is en dat dit er kan toe hebben bijgedragen dat welbepaalde details, bewoordingen en gevoelens in de door verzoeker gebruikte bewoordingen niet of in mindere mate als “doorleefd” zijn overgekomen bij de afnemer van het gehoor. Het spreekt voor zich dat doorleefdheid verloren gaat bij het inschakelen van een externe tolk, zeker wanneer deze zelf niet tot dezelfde geloofsgroep behoort als verzoeker. Verzoeker vraagt dan ook, indien nodig, om een nieuw gehoor middels gebruik van een tolk dewelke tevens aanhanger is van het Ahmadi geloof teneinde de overdracht van (de juiste toedracht en betekenis van) details en gevoelens te kunnen verzekeren.

Waar verzoeker beweert dat er één en ander is misgelopen met de vertaling, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker naar aanleiding van het verhoor de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken, doch geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor, noch met betrekking tot de communicatie tussen de dossierbehandelaar, de tolk en zichzelf. Integendeel verzoeker beaamde op het einde van het gehoorverslag dat hij de tolk en alle vragen goed begrepen heeft (gehoor p. 10). Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet - na het ontvangen van een negatieve beslissing - eenvoudigweg te beweren dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. Ook in het verzoekschrift licht verzoeker niet concreet toe dewelke van zijn verklaringen anders werden genoteerd dan hij ze heeft afgelegd, wat te meer klemt nu de antwoorden over de verschillende onderdelen een interne logica vertonen en gelijklopend zijn, doch uitermate onvoldoende zijn om verzoekers beweringen hard te maken. Geenszins kan de loutere vaststelling dat de tolk een andere religieuze overtuiging heeft – wat evenmin werd aangetoond – op zich aanleiding geven tot (ver)taalproblemen. Verzoeker gaat er in deze eveneens aan voorbij dat de tolk hiertoe geaccrediteerd is en dat het CGVS er geen belang bij heeft geen kundige tolk aan te stellen. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Verzoeker bewijst *in casu* niet het tegendeel.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

Dat verzoeker geen enkele tegenstrijdige verklaring heeft afgelegd, zoals in het verzoekschrift Lauwers wordt beklemtoond, is dan ook inherent aan de op verzoeker rustende medewerkingsplicht en de plicht de waarheid te vertellen en garandeert geenszins de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift Lauwers beweert dat er niet aan zijn relaas kan worden getwijfeld gezien goede trouw wordt vermoed en kwade trouw dient te worden bewezen. Immers dit is een civielrechtelijk beginsel wat geen toepassing vindt in het asielcontentieux.

Verzoeker is eveneens foutief waar hij in het verzoekschrift Van Nooten meent dat hij minstens het begin van bewijs leverde, zoals blijkt uit hetgeen volgt, en – onder verwijzing naar bepaalde rechtspraak van het EVRM – dat het dan ook toekomt aan de tegenpartij om dit begin van bewijs te weerleggen. Daar waar verzoeker verwijst naar het “Arrest NA. / THE UNITED KINGDOM”, laat hij na te duiden, gezien de uitzonderlijke en casuïstische situatie die aan de orde was in dit arrest en gezien het een situatie van een ander land betrof, op welke wijze en in welke mate dit arrest van toepassing zou kunnen zijn op onderhavige situatie. Verzoeker toont dan ook geenszins een situatie aan als aan de orde in het arrest *N.A. tegen United Kingdom* van 17 juli 2008.

3.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève dienen zo ernstig van aard te zijn of zo vaak voor te komen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens (zie UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd dat de geloofwaardigheid van de bedreigingen door zijn familie en de plaatselijke maulvies een “voorwaarde” is die “overigens niet eens dermate relevant is waar vaststaat - en wat tevens door het CGVS in haar beslissing van 31 mei 2012 met zoveel woorden wordt erkend - dat het Ahmadi geloof bij wet verboden is in héél Pakistan” en dat het belijden van het Ahmadi geloof op zich voldoende is voor vervolging in Pakistan. Het louter behoren tot de Ahmadi geloofsgemeenschap volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. Deze vrees moet gegronnd, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. De Raad moet ten dezen tevens oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72).

3.4. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging omwille van zijn voorgehouden religieuze overtuiging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker.

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*.

3.5. Verzoeker houdt in het verzoekschrift Van Nooten staande dat hij reeds jaren aanhanger is van het Ahmadi geloof en dat hij in die zin tevens betrokken is geraakt bij de Ahmadi gemeenschap in Pakistan. Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en verwijst naar artikel 295C van het Strafwetboek van Pakistan. Verzoeker meent verder dat hij nog een 'leerling' in het Ahmadi geloof is die zich elke dag de complexiteit van het Ahmadi geloof nog tracht eigen te maken. Deze kennis dient te groeien middels studie in leerscholen enerzijds en door het praktiseren van zijn geloof anderzijds. Gelet op het bij wet verboden zijn van het aanhangen van het Ahmadi geloof werd deze studie en het praktiseren ervan uiteraard op ernstige wijze bemoeilijkt waardoor ook de gedetailleerde studie van het complexe Ahmadi geloof minder snel verliep als verzoeker zelf gewild had. Dit doet evenwel geen enkele afbreuk aan de wens die in hoofde van verzoeker bestond en bestaat om zich nog verder te verdiepen in het Ahmadi geloof. Er kan alleszins moeilijk ontkend worden dat verzoeker het Ahmadi geloof zeer genegen is en hij voor zichzelf eertijds de keuze heeft gemaakt dat dit de godsdienst was dewelke hij wenste te belijden. Ook in het verzoekschrift Lauwers beklemtoont verzoeker dat hij geen gelovige is door geboorte, doch door bekering. Hij is hier niet mee opgevoed, wat zijn beperkte kennis verklaart.

In tegenstelling tot wat het verzoekschrift Van Nooten stelt, nam verzoeker pas begin 2011 deel aan activiteiten van de Ahmadi (gehoor p. 4). Verzoeker kan, met uitzondering van de vermelding dat de Ahmadi's denken dat de profeet al gekomen is en zijn wens om zich te bekeren, geen enkele concrete en persoonlijk doorleefde activiteit, programma, zienswijze, bekeringsverloop of –moment, bekeringsreden(en) of andere anekdote, noch een werkelijke bekering, aanhalen die de waarachtigheid van zijn geloofsovertuiging kan aantonen. Aangezien de beslissing om zich te bekeren een ingrijpende invloed heeft op een persoon en zijn familie en bovendien niet enkel inhoudt dat men toegelaten wordt in de nieuwe religieuze gemeenschap maar ook dat men zich afkeert van zijn oude geloof, kan verwacht worden dat verzoeker zijn bekering en zijn nieuwe religie uitvoerig kan toelichten, zeker gezien het risico op vervolging dat hiermee gepaard ging en de mate van vastberadenheid en opoffering dat dit met zich mee brengt. Verzoeker faalt hier echter op alle punten. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan verzoekers geloofsovertuiging. Dat verzoeker de leer van het Ahmadi geloof nog niet gedegen bestudeerd of gepraktiseerd heeft, is eerder een bewijs dat verzoeker zich weinig moeite heeft getroost om zich in het geloof te verdiepen en dit te praktiseren, maar verklaart geenszins dat verzoeker geen enkele geloofwaardige persoonlijke beleving van zijn religieuze overtuiging kan geven. Verzoekers beweerde bekering blijft geheel inhoudsloos.

Verzoeker beperkt zich voorts tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de pertinente conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. In geen enkel geval kan worden gesteld dat het hier kleine problemen of details zou betreffen, zoals verzoeker in het verzoekschrift Lauwers lijkt voor te houden. Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk enige interesse te hebben in het Ahmadi geloof laat staan zich te willen bekeren tot dit geloof.

3.6. Verzoeker licht in het verzoekschrift Lauwers evenmin toe waarom hij zich beroept op het begrip "sociale groep" terwijl hij een religieuze vervolging voorhoudt, noch toont hij aan te voldoen aan de specifieke vereisten van de notie "sociale groep" zoals bepaald in artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet. Daar waar verzoeker verwijst naar het "*Minbuza rapport (Minbuza nl – actueel – ambtsberichten – Pakistan)*" stelt de Raad vast dit geenszins in de bestreden beslissing wordt vermeld, noch wordt hierin gesteld dat de situatie van de Ahmadiyya zorgwekkend is. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, kan uit de bestreden beslissing niet blijken dat de Ahmadiyya als een "sociale groep" worden beschouwd. Daar waar verzoeker meent dat bescherming kan worden ingeroepen enkel en alleen omdat men lid is van een groep, beklemtoont de Raad opnieuw dat het louter behoren tot de Ahmadi geloofsgemeenschap niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. Derhalve is verzoekers verweer in het verzoekschrift Lauwers op voorgaande punten feitelijk onjuist en allerminst dienend.

3.7. Aangezien verzoeker niet aantoont te behoren tot de Ahmadi geloofsgemeenschap zijn de verwijzingen naar de situatie van de aanhangers van het Ahmadi geloof (*Human Rights Watch, Continental News* en MO) niet relevant. Immers de verwijzingen naar landeninformatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees

voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ook in het verzoekschrift Lauwers wordt op zeer algemene wijze verwezen naar “internationale rapporten” en wordt een opsomming gegeven van enkele wettelijke bepalingen, doch verzoeker laat na deze concreet toe te lichten of toe te passen. Hetzelfde geldt daar waar verzoeker meent dat Ahmadi moslims geen hoedanigheid hebben.

Inzake het intern vestigingsalternatief, beklemtoont de Raad dat dit, wat betreft het vluchtelingenstatuut, slechts onderzocht dient te worden bij een geloofwaardig bevonden asielrelaas, *quod in casu non*. Immers is niet aannemelijk dat verzoeker Ahmadi is, zodat verzoeker zijn vervolging hoe dan ook niet geloofwaardig maakt en evenmin moet onderzocht worden of hij elders in Pakistan bescherming kan genieten.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Daar waar verzoeker in het verzoekschrift Van Nooten niet betwist dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) aangezien hij *“in het licht van de landeninformatie, dat door tegenpartij werd voorgelegd, niet aannemelijk kon maken dat hij ernstige schade riskeert indien hij wordt verwijderd naar Tsjetsjenië door een binnenlands gewapend conflict”*, gaat de Raad er van uit dat het hier een materiële vergissing betreft daar verzoeker afkomstig is van Pakistan. Daar waar verzoeker meent *“Dat de stelling van het CGVS dat verzoeker niet weet te overtuigen dat hij in Pakistan wordt gezocht en dat ook een terugkeer naar Pakistan voor verzoeker mogelijk is vermits conflicten tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten slechts zeer regionaal gebonden zouden zijn, kant noch wal raakt in de wetenschap dat een Ahmadi moslim in HEEL Pakistan het risico loopt om gearresteerd en ter dood veroordeeld te worden gelet op het nationale karakter van de strafwetgeving ter zake”*, wijst de Raad erop dat de desbetreffende overweging betrekking heeft op de beoordeling van artikel 48/4, §2, c) vreemdelingenwet en in die zin uitspraak doet over het al dan niet bestaan van een (intern) gewapend conflict in de zin van het humanitair recht. Voorts werd reeds uitgemaakt dat verzoeker als soenniet niet aannemelijk kan maken interesse te hebben voor het Ahmadi geloof.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.5. Waar verzoeker in beide verzoekschriften vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

4.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK